

community

The New Apostolic Church around the world

04/2026/LV

Kristus, baznīcas galva

Ievadraksts

Atvērtās durvis uz debesīm

Dievkalpojums

Kristus miesa: vienotība
daudzveidībā

Doktrīna

Vairāk nekā tikai process:
Svētais Vakarēdiens

New Apostolic Church
International

Atvērtās durvis uz debesīm

Mīlie brāļi un māsas,

Tas nav teorētisks jautājums, bet pavisam konkrēts: kas ved uz sadraudzību ar Dievu – un kas mūs tur ārpusē? Viens no pazudušā dēla līdzības aspektiem rāda interesantu skatījumu:

Ppazudušais dēls atgriežas un lūdz ēvam piedošanu. Tēvs viņam dod jaunus svārkus, gredzenu un jaunas kurpes: "Mans dēls bija pazudis – un viņu atkal atrada." Tiek svinēti lieli svētki: kopība starp tēvu un dēlu, visu klātesošo kopība, vienotība visās daudzveidībās. Pilnīga mīlestības kopība. Un tagad rodas jautājums: kā tu iekļūsti šajos svētkos?

Lai saprastu, kā neieklūt, paskatīsimies uz vecāko dēlu. Viņš dzird: "Tavs brālis ir atgriezies." Viņš sadusmojas un apstājas ārā. Tēvs pat iznāk pie viņa un aicina ienākt. Durvis ir atvērtas. Bet viņš nemaz negrib iet iekšā. Turpmākajā sarunā starp tēvu un dēlu kļūst skaidrs, ka vecākais dēls ir īgns – iesprostots veltīgā godkāvē un savtīgumā.

Turpmākajā sarunā starp tēvu un dēlu kļūst skaidrs, ka vecākais dēls ir īgns – iesprostots veltīgā godkāvē un savtīgumā.

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Vecākais dēls pats paliek ārā – viņu aptur aizvainojums, salīdzinājumi un prasības. Durvis ir atvērtas, uzaicinājums ir derīgs, ceļš ir brīvs. Bet tikai tie, kas ir gatavi nebalstīties savā attieksmē, var ieiet.

Tādā veidā Dievs arī mūs aicina: nestāviet ārpusē. Atstājiet aiz sevis to, kas kavē, – egoismu, iedomību, rūgtumu. Ieejiet kopībā, ko Dievs dod. Durvis ir atvērtas.

Sirsnīgā vienotībā,
jūsu

Helge Mutschler

Kristus miesa: vienotība daudzveidībā

Attēls: Dienvidāfrikas Jaunapustuliskā baznīca

Vasarsvētki, 2026. gada 24. maijs, Keiptauna (Dienvidāfrika)

1. Korintiešiem 12:13:

Jo mēs visi esam kristīti vienā garā par vienu miesu, gan jūdi gan grieķi, gan vergi, gan brīvie, un mēs visi esam dzirdināti ar vienu Garu.

Mani mīļie brāļi un māsas, Vasarsvētkos mēs pieminam Svētā Gara izliešanu. Bet tas ir vairāk nekā piemiņa. Mēs pateicamies un slavējam Dievu par šo Svētā Gara izliešanu. Pateicoties šai Svētā Gara izliešanai, mēs varam piedzīvot Kunga klātbūtni mūsu vidū tagad, šeit un šodien. Tā kā Svētais Gars darbojas uz zemes, jo Viņš darbojas savā Baznīcā, mēs varam piedzīvot, ka Kungs patiešām ir klātesošs. Viņš nav tālu debesīs. Viņš ir mūsu vidū. Mēs varam Viņu dzirdēt. Mēs varam sajust Viņa mīlestību. Mēs varam izjust Viņa tuvumu. Paldies, Visvarenais Dievs, ka sūti Savu Garu uz zemi.

Mēs arī apliecinām savu ticību. Mēs ticam Kristus Baznīcai. Tā ir mūsu ticība. Tātad, kad mēs runājam par Kristus

baznīcu, kad mūsu ticības apliecība runā par baznīcu, mēs nedomājam Jaunapustulisko baznīcu kā cilvēka radītu reliģisku organizāciju. Mēs domājam Kristus baznīcu, kas ir Svētā Gara darbs. Tas ir kaut kas svēts, kaut kas pilnīgs, radīts ar Svēto Garu. Šī Kristus baznīca ir kristīto ticīgo sapulce, jūs, kas seko Kristum un atzīst Viņu kā Kungu, to zināt. Ak, es varētu runāt tikai par šo vienu teikumu pusstundu. Kristītie ticīgie, kas seko Kungam un atzīst Viņu par savu Kungu. Šī ir Kristus baznīca. Lai to aprakstītu, jo tas ir nedaudz grūti saprotams, tas ir ļoti teoloģisks, Pāvils izmanto tēlu, ko ikviens var saprast, - Kristus miesas tēlu. Viņš saka: jā, Kristus ir debesīs. Baznīca ir Viņa miesa uz zemes. Tātad to ir viegli iedomāties. Galva – Kristus - ir debesīs. Viņa miesa ir uz zemes. Un tā Kristus turpina darboties uz zemes caur Savu ķermeni. Galva ir debesīs, bet Viņš turpina savu glābjošo darbu caur ķermeni. Viņš neapstājas un nesaka: "Nu es savu darbu esmu izdarījis, esmu pabeidzis, es atgriežos pie Tēva." Nē, Viņš turpina, jo Viņš joprojām ir klātesošs caur savu Garu. Viņš turpina savu darbu, to, ko darīja, kad bija uz zemes. Viņš to dara caur savu miesu uz zemes.

Ko Jēzus darīja, kad Viņš bija uz zemes? Viņš atklāja Dieva dabu. Viņš sludināja savu mīlestību. Viņš sludināja savu gribu, savu spēku, savu pestīšanas plānu. Tas bija pirmais, ko Viņš darīja, kad bija uz zemes. Un tad Viņš aicināja grēciniekus nožēlot grēkus un sekot Viņam. Tas bija otrais punkts. Viņš arī rūpējās par nabagiem, slimajiem, trūcīgajiem. Un Viņš viņiem palīdzēja. Viņš gribēja palīdzēt viņiem atbrīvoties no ciešanām. Viņš arī gāja pie grēciniekiem un parādīja viņiem: jūs esat grēcinieki, bet Dievs jūs mīl. Un Viņš parādīja grēciniekiem, ka Dievs viņus mīl, un Viņš aizlūdza par tiem. Pat par tiem, kas nenožēloja grēkus. Viņš viņus mīlēja un parādīja, ka Dievs viņus mīl, un Viņš aizlūdza par viņiem.

Un, visbeidzot, piektais punkts: Viņš sapulcināja savējos - savus mācekļus. Viņš vēlējās, lai viņi būtu vienoti. Tas bija Jēzus Kristus darbs, kad

Viņš bija uz zemes. Tagad Viņš ir debesīs, bet Viņš turpina savu darbu uz zemes. Viņš turpina Savu pestīšanas darbu caur Savu miesu, pulcinot ticīgos, kas seko Kristum, kas Viņu atzīst par savu Kungu. Un šī Baznīca? Tā esam mēs. Mūsu uzdevums ir veikt to, ko Jēzus darīja, kad bija uz zemes. Šodien, šeit, šajā vietā - vietā, kur mēs dzīvojam. Un tāpēc jūs varat piedzīvot Jēzus Kristus glābjošo darbu uz zemes caur miesu, caur baznīcu. Mums jānodrošina, ka cilvēki apzinās: šis glābjošais darbs notiek. Mēs nodosim tālāk Dieva mīlestību cilvēkiem. Un mēs aicinām viņus: nožēlojiet, sekojiet Kristum.

Galva – Kristus - ir debesīs. Viņa miesa ir uz zemes.

Mēs cenšamies palīdzēt tiem, kas cieš. Mēs cenšamies palīdzēt slimajiem un mierināt viņus. Mēs vēlamies, lai grēcinieki zina: Dievs jūs mīl, pat ja jūs esat grēcinieks. Un, pat ja jūs neticat, pat ja jūs nenožēlojat, mēs lūdzam par jūsu

pestīšanu. Un mēs turpinām Jēzus Kristus darbu. Mēs veicinām Viņa paša un Viņa tautas vienotību. Šī ir Kristus miesa. Šis ķermenis ir uz zemes, tāpat kā Jēzus Kristus bija uz zemes. Tas nozīmē, ka Kristus miesa - mēs - piedzīvo tās pašas lietas, ko Jēzus piedzīvoja uz zemes.

Jūs, ja lasāt evaņģēliju, zināt: Jēzus Kristus dažkārt šķita ļoti spēcīgs. Viņš paveica lielus brīnumus. Un Viņš bija ļoti veiksmīgs. Simtiem, tūkstošiem cilvēku Viņam sekoja un klausījās, Viņu cienīja un apbrīvoja. Un tad citur, citā brīdī Viņš šķita ārkārtīgi vājš. Viņu kritizēja. Viņu noraidīja. Viņu pameta. Neviens Viņam nesevoja. Pat viņa mācekļi aizgāja. Un Viņš pat nespēja sevi aizstāvēt. Dažās vietās, dažos brīžos Viņš bija ļoti spēcīgs. Citās dienās, citās vietās - ļoti vājš.

Bet mēs visi zinām, ka Viņš patiesībā bija absolūti stiprs. Bet Viņa spēks neslēpās brīnumu skaitā, ko Viņš paveica. Viņa spēks nebija Viņa mācekļu skaitā. Kas bija Viņa spēks? Viņa spēks bija Viņa mīlestība pret Dievu. Viņa uzticība Dievam. Viņa paklausība. Un šī paklausība, šī uzticība, šī mīlestība ļāva Viņam augšāmcelties no miroņiem un ieiet Dieva valstībā. Tā bija Viņa spēks. Paskatieties uz Kristus miesu šodien - Kristus Baznīcu. Vēlreiz - tā nav Jaunapustuliskā baznīca kā organizācija. Tā ir par ticīgajiem, pestīšanas darbu. Dažreiz, dažās vietās šķiet, ka tā ir ārkārtīgi spēcīga.

Padomājiet par pagātni, brīnišķīgu attīstību. Tūkstošiem un tūkstošiem apzīmogotu cilvēku gadā. Ticīgo skaita eksplozija. Un dažās valstīs tik daudz ticīgo! Jaunapustuliskā baznīca tiek cienīta. Kristīgā ticība tiek cienīta. Kristieši tiek cienīti. Un viņiem ir liela ietekme sabiedrībā. Ak, šķiet, ka tā ir ļoti spēcīga.

Citreiz un citur Kristus baznīca vai tas, ko mēs redzam Kristus baznīcā, šķiet ārkārtīgi vāja. Nav panākumu. Cilvēki vairs neinteresējas par evaņģēliju. Dažās vietās kristieši tiek vajāti tikai tāpēc, ka tic Kristum un seko Viņam. Tas pats stāsts. Dažkārt un dažviet ļoti vāji, bet citur - ļoti stipri.

Tomēr īstais spēks nav ietekme, draudze vai nauda. Patiesās Kristus baznīcas spēks, ticīgo, kas atzīst Kristu par savu Kungu, spēks ir viņu uzticība, mīlestība pret Kristu, paklausība. Un, tā kā viņi seko Kristum līdz galam, jo paliek uzticīgi, jo viņi respektē Kristus likumu — mīli Dievu un savu tuvāko —, viņi redzēs augšāmcelšanos. Tas ir viņu spēks.

Tātad apustuļu misija visā pasaulē nav tikai palielināt mūsu baznīcas locekļu skaitu. Apustuļu misija nav kļūt par bagātākajiem vai

ietekmīgākajiem. Apustuļu misija ir mācīt ticīgajiem paklausīt evaņģēlijam. Darīt to, ko Jēzus mums lika darīt. Tā ir istā apustulāta misija. Vēlreiz - Kristus baznīcas spēks nav biedru skaitā, bagātībā, finansiālajā bagātībā, ietekmē uz pasauli vai jebkurā citā jomā. Un apustulāta spēks nav tā panākumos. Tas ir par mīlestību, ticību un paklausību. Apustulāts ir sūtīts, lai mācītu mums darīt Dieva gribu. Un tāpēc Pāvils saka, ka Kristus ir miesas galva, jo galva nosaka, kas ķermenim jādara. Lēmumus pieņem Jēzus Kristus, un tam ir ļoti svarīgas sekas Kristus miesai, Kristus baznīcai.

Patiesajai Kristus baznīcai ir jādara Jēzus Kristus griba. Jēzus atnāca un teica: "Es nāku, lai jums dotu mūžīgo dzīvību.

Apustuļu misija ir mācīt ticīgajiem sekot evaņģēlijam.

Mana valstība nav no šīs pasaules." Viņš to pateica ļoti skaidri. Diemžēl daudzi kristieši to ir aizmirsuši. Es to tagad domāju ļoti nopietni. Neviens nevar apgalvot, ka valda vai pārvalda valsti Jēzus Kristus vārdā. Neviens nevar izlikties, ka dodas karā Jēzus Kristus vārdā. Neviens. Neviens nevar izmantot Jēzus Kristus evaņģēliju, lai attaisnotu vardarbību un naidu. Es gribu to ļoti skaidri pateikt, jo mēs dzīvojam laikā, kad cilvēki jauc lietas. Kristus baznīcas galva ir Kristus. Viņš izlemj, kas notiks, ko Kristus baznīcai jādara. Un Viņš teica: "Mana valstība nav no šīs pasaules." Tu nevari valdīt Kristus vārdā. Tu nevari iet karā un izlikties, ka Jēzus tevi sūtījis. Un tu nevari attaisnot karu, vardarbību un naidu ar evaņģēliju. Tas ir viens punkts.

Otrais punkts - ir tik daudz kristiešu, kas vēlas izmantot evaņģēliju, lai kļūtu bagāti. Tu zini labklājības evaņģēlija

tēzi. Tā mūsdienās ir ļoti populāra. Ja tu lūdzies, ja tu tici, ja tu upurēsi, tu kļūsi bagāts, un visas tavas problēmas tiks atrisinātas. Kur tas rakstīts Bībelē? Es nezinu, laikam mums vajag citu Bībeli. Jēzus teica: "Tu nevari kalpot Dievam un naudai." Tas tā nedarbojas. Viņš neteica: "Es esmu nācis, lai visi nabadzīgie kļūtu bagāti." Viņš arī neteica: "Es esmu nācis, lai visi bagātie kļūtu nabagi." Nē, Viņš tikai teica: Es esmu nācis tev dot mūžīgo dzīvību. Viņš negribēja atrisināt visas problēmas uz zemes. Viņš identificējās ar nabagiem. Atceries, ka Jēzus Kristus identificējās ar nabagiem, ar slimajiem, ar tiem, kas tika noraidīti, ar grēciniekiem. Tas ir evaņģēlijs. Tas nozīmē, ka mēs nevaram izmantot evaņģēliju tikai zemes lietām. Zemes bagātība nav obligāti svētība. Bagātība netraucē tev tikt izglābtam. Un tas arī nozīmē, ka nabadzība nav lāsts, bet tā nav arī pestīšanas garantija. Daži domā - tā kā es esmu nabags, es tikšu

Pa kreisi: Helge Mutčlers ordinēts par pirmapustuli.
Pa labi: pirmapustulis Helge Mutčlers atvadās no
sava priekšgājēja Žana Luka Šnaidera.

izglābts. Tam vienkārši nav nekāda sakara ar to. Lai tiktu izglābts, tev jāseko Kristum un jādara Dieva griba. Jēzus apkopoja Dieva gribu: "Mili Dievu un mīli savu tuvāko."

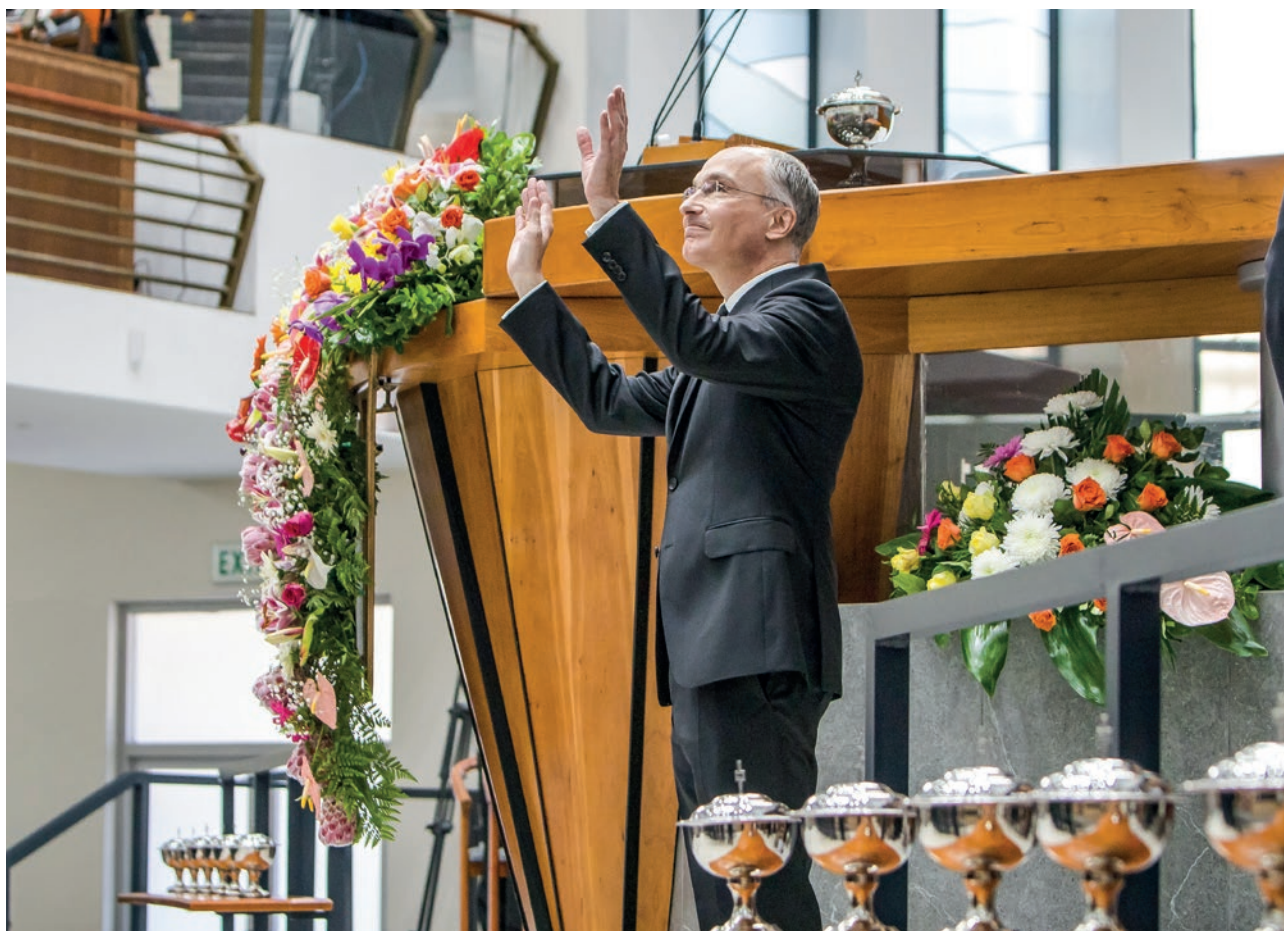
Brāļi un māsas, tā ir evaņģēlija būtība. Un tā ir Kristus Baznīcas misija. Tāpat Kristus Baznīcas galvas griba nav, lai grēcinieki tiktu sodīti vai lai grēcinieki tiktu piespiesti mainīties un nožēlot grēkus. Jēzus nekad nevienu nav piespiedis. Baznīcas uzdevums nav izveidot grēku hierarhiju. Šie grēki ir ļoti nopietni, tie ir nāvējoši. Un citi – tie nav tik nopietni. Un mani grēki - tie nemaz nav nopietni. Tas nav apustulāta uzdevums, tas nav Kristus Baznīcas uzdevums izveidot grēku hierarhiju.

Kristus vēlas, lai mēs mīlam grēciniekus un palīdzam viņiem tikt izglābtiem. Grēcinieka atgriešanās ir jautājums starp Dievu un grēcinieku. Mēs nevaram uzspiest pestīšanu. Mēs nevaram uzspiest atgriešanos, un mēs to nevēlamies. Kristus ir galva. Un, protams, visi locekļi, ticīgie - mēs esam šīs miesas locekļi. Mēs zinām šo ainu. Mēs par to esam dzirdējuši. Ķermeņa locekļi ir ļoti atšķirīgi. Tie ir

lieli, mazi, bagāti, nabadzīgi. Ļoti gudri, mazāk gudri. Tā ir patiesība. Locekļi ir ļoti atšķirīgi. Bet tas, ko Pāvils grib atklāt ar šo Kristus ķermeņa tēlu: katrs ir vajadzīgs. Un šī Kristus baznīcas locekļu daudzveidība ir Dieva griba. Tā nav nejaušība. Labi, mums ar to ir jātiek galā, jo viņi visi ir atšķirīgi. Nē, nē, nē. Tā ir Dieva griba. Tā ir šī ķermeņa tēla nozīme. Mums katram apzināti ir dažādas dāvanas, dažādi uzdevumi. Mēs esam pilnīgi atšķirīgi. Ir stiprie. Un ir vājie.

Ak, jā, runājot par stiprajiem un vājajiem. Kas ir vājie? Nu, raugoties no Keiptaunas, vājie ir citos kontinentos. Jā? Tas ir drauds mūsu baznīcai kā Jaunapustuliskajai baznīcai. Un, pārnesot to uz garīgo līmeni, tas ir drauds Kristus Baznīcai. Katram ir atšķirīga izpratne par šo vājumu. Vai drīkst runāt atklāti? Daži saka: ak, Eiropā viņi ir tik vāji, jo viņu draudžu locekļu skaits samazinās. Eiropas ticība samazinās. Viņi ir vāji. Mēs esam stipri. Un varbūt Eiropā viņi saka: ak, dažās valstīs ārpus Eiropas viņiem ir tik vāja evaņģēlija, teoloģijas izpratne, ka viņi pat nespēj izskaidrot Trisvienību — tik vāja izpratne. Viņi ir vāji. Un viņi pieļauj to, un viņi pieļauj šo. Viņi ir vāji.

Uzticies manai pieredzei. Mēs visi, bez izņēmuma, esam vāji kāda acīs. Mēs visi. Vienmēr ir kāds, kurš domā, ka ir vājais. Es esmu stiprais. Bet tas, kas ir svarīgi Kristum, ir

tieši tas, kā mēs izturamies pret vājajiem. Ko vien jūs darāt Maniem mazākajiem brāļiem, to jūs darāt arī Man.

Brāļi un māsas, atvainojiet, ka esmu tik nopietns. Bet Baznīcas nākotnes labad ir ļoti svarīgi atzīt, ka daži redz vienu kā stipro, bet citus - vājus. Es pat nerunāju par to, kurš ir pareizs un kurš nepareizs. Es vienkārši saku mums visiem: atcerieties, ko Jēzus teica: "Ko vien jūs darāt vismazākajam no Maniem brāļiem — kā jūs izturaties pret viņu, ko jūs darāt ar viņu, to jūs darāt arī Man." Tas ir būtiski mūsu Baznīcas nākotnei un vienotībai. Tas, kā mēs izturamies pret vājajiem, liecina par Kristus klātbūtni mūsu baznīcā. Tas, kāda ir mūsu attieksme pret vājajiem, atklāj un liecina par Kristus klātbūtni mūsu vidū.

Lūdzu, saglabājiēt šo domu savās sirdīs un dvēselēs arī turpmāk. Ķermeņa locekļu vajības un daudzveidība netraucēs ķermeņa pilnībai. Svētais Gars turpinās darboties, un Viņš pabeigs savu darbu. Droši vien mēs šodien nevaram redzēt šo pilnību. Pilnīgi noteikti - nē, jo nav redzama pilnība. Mēs visur redzam nabadzīgus

grēciniekus. Bet mēs zinām, ka Svētais Gars dara pilnīgu darbu un ka Viņš pabeigs savu pestīšanas darbu, un ka Kristus līgava tiks sagatavota. Kas tev un man ir svarīgi? Mūsu uzticība, mūsu mīlestība, mūsu paklausība šeit un tagad, apstākļos, kuros dzīvojam. Svarīgi ir tas, kā mēs izturamies pret grēciniekiem, vājajiem, pret tuvāko. Tie, kas seko Kristum un atzīst Viņu par savu Kungu, piedzīvos augšāmcelšanos.

PAMATDOMAS

Baznīca liecina par Kristus klātbūtni uz zemes. Kristus vada baznīcu. Baznīcas locekļi ir vienoti Kristū un kalpo cits citam. Svētais Gars sagatavo baznīcu Kristus atkalatnākšanai.

Apustulis Otena pie altāra

Attēls: Latvijas Jaunapustuliskā baznīca

Dievkalpojumu kuplināja
Siguldas draudzes ansamblisApustulis iecēla diakona amatā
Rīgas draudzes brāli Hermani Pribe

Apustuļa Otena dievkalpojums Rīgā

30. augustā Rīgas baznīcā notika apustuļa Otena dievkalpojums, kurā viņš kalpoja Rīgas un Siguldas draudžu brāļiem un māsām ar vārdu no apustuļa Pētera 1. vēstules 5, 8: „Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretnieks - velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu apriņķ.” Šajā dievkalpojumā apustulis runāja par to, cik svarīgi mums, Visaugstākā bērniem, būt modriem daudzās lietās, lai mēs paliktu uzticami Dievam. Pirmkārt, iedziļināties Jēzus evaņģēlijā, izprast to un savu dzīvi pakārtot tam. Otrkārt, pastāvēt pretī tam ticībā. Palikt vienmēr sava labā gana Jēzus Kristus tuvumā. Treškārt, nebīties no Sātana, jo viņš ir vājāks par Dievu un Dieva Dēlu un tikai spēlē teātri. Viņš var tikai baidīt, bet nevar mūs atraut no Dieva žēlastības. Atpazīt garus, vai tie ir no Dieva vai no Sātana. Būt modriem nozīmē atpazīt un pārvarēt grēku.

Amatbrāļu istabā pirms
dievkalpojuma

Pie Dieva galda vēl ir vieta

Iedomājies, ka tu nāc pie svinīgi dekorēta galda – un šķiet, ka katra vieta jau ir aizņemta. Tu paskaties apkārt, uz mirkli šaubies un jautā sev: vai man vispār ir vieta?

Attēls: Ziemeļvācijas un Austrumvācijas

Tieši šo situāciju pirmapustulis Helge Mutčlers minēja 2026. gada 31. maijā Stendalā (Vācija) — savā pirmajā dievkalpojumā kā pirmapustulis.

Pie Trīsvienības galda

Nedēļu pēc Vasarsvētkiem Baznīca svin Dieva Trīsvienības svētkus.

Pirmapustulis rezumēja Trīsvienības noslēpumu ar Jēzus vārdiem: "Tu mani, un es tevi." Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir atšķirīgi, bet pilnīgi vienoti — tuvībā, uzticībā, attiecībās un mīlestībā. Lai to ilustrētu, viņš atsaucās uz labi zināmu Trīsvienības tēlu: trīs figūras pie galda, pa vidu kauss, tās mierīgi skatās cita uz citu. Un tad izšķirošais skatiens uz galda brīvo malu: "Tur vēl ir vieta."

Jēzus lūdz ne tikai par saviem mācekļiem un apustuļiem, bet arī "par mums visiem, par tevi un par mani, kur vien tu esi, Jēzus Kristus lūdz par tevi." Pirmais lielais solījums: neviens nav ārpus šīs lūgšanas.

"Pie šī galda ir vieta tev, arī man un mums visiem kā draudzei. Jo Dievs ir mīlestība, un mīlestība mudina mūs atbrīvot vietu pie šī galda." Tieši to Jēzus Kristus vēlas: lai cilvēki ne tikai skatītos uz Dievu no ārpuses, bet tiktu pieņemti sadraudzībā ar Viņu.

Kā tu nonāc pie šī galda? Pirmapustulis pieminēja Dieva ielūgumu caur Viņa Vārdu, ūdens un Gara atdzimšanu, kā arī Svēto Vakarēdienu kā ēdienu un dzērienu pie šī galda. "Dievs ir uzrakstījis ielūguma kartīti mums visiem," citiem vārdiem sakot: "Nāc un apsēdies pie šī galda."

"Arī viņiem vajadzētu būt mūsos"

Koris nodrošinās muzikālu pavadījumu dievkalpojumam

Cilvēkam nav jānopelna šī draudzība. Ticība nozīmē: uzticēties un apsēties.

"Ka viņi visi ir viens"

Jēzus otrais lūgums bija: "lai viņi visi būtu viens." Un "visi," pirmāpustulis skaidri norādīja, patiešām nozīmēja visus: "Ir vājie un stiprie, lielie un mazie, bagātie un nabagie. Ir progresīvie un konservatīvie. Lai viņi visi būtu viens."

Mums nevajadzētu visiem domāt un just vienādi, būt vienam un tam pašam skatījumam, un mums nav jābūt tuviem draugiem. Tas nemaz nav tas, ko tas nozīmē. "Vienotība rodas tur, kur dažādi cilvēki ir orientēti uz vienu mīlestību un vienu mērķi: Kristus atgriešanos."

Pirmāpustulis Mutčlers runāja par sabojātu galda sadraudzību: "Attiecības ir traucētas kopš Ādama un Ievas laikiem." Šādas plaisas izpaužas attiecībās ar sevi, ar tuvāko un Dievu: kad cilvēki sevi uzskata par necienīgiem, viņi iekšēji attālina citus vai izstumj Dievu no savas dzīves.

Ceļš atpakaļ nesākas ar cilvēka sasniegumiem, bet ar Kristus krustu. Tur Dievs parādās kā mīlētājs. Tur iespējama izlīgšana. "Tas ir Dievs, tas ir Jēzus Kristus, kurš vēlas nolikt atpakaļ krēslu pie galda kopības sadraudzībā."

"Lai pasaule ticētu"

Jēzus trešais lūgums ir skatīties uz āru: "lai pasaule tic". Pasauli raksturo neuzticība, bailes, attālums un sabojātas attiecības. Un tomēr cilvēkā paliek dziļas ilgas, "... jo tas mūs savieno kā cilvēkus, tā ir mūsu cilvēka daba, ilgas at-

kal apsēties un rast mieru." Uzticība var augt, kad cilvēki piedzīvo, ka draudzē – neskatoties uz visām tās nepilnībām – pastāv īsta galda sadraudzība: vienotība, ko nes Dieva mīlestība.

Kādudien būs pilnīga sadraudzība pie galda: ar Dievu, ar dzīvajiem un mirušajiem, nemaskēti un pilnīgā priekā. "Mēs svinēsim Dievu, jo atpazīsim, cik skaists ir Dievs."

Līdz tam ielūgums ir spēkā: galds ir sagatavots, vieta brīva – un Kristus piebīda krēslu tuvāk.

PAMATDOMAS

Jāņa 17:20-21:

Bet ne par viņiem vien es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu ticēs man, lai viņi visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, manī, un es tevī, tā lai arī viņi ir mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu mani esi sūtījis.

Dievs ir mīlestība pilnīgā vienotībā starp Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Augstā priesteru lūgšanā Jēzus lūdz, lai mēs tiktu pieņemti šajā mīlestībā, lai mēs visi būtu vienoti un lai pasaule to redzētu un ticētu tam.

MANTNĪCAS PĀRZINIS NO ETIOPIJAS

MANTNĪCAS PĀRZINIS NO ETIOPIJAS

Kādu dienu eņģelis pienāca pie Filipa, Jeruzalemes draudzes diakona, un sacīja viņam: "Ej pa ceļu, kas ved no Jeruzālemes uz dienvidiem." Filips paklausīja. Tā bija vientuļa vieta, un pa ceļam viņš ieraudzīja ratus. Tajos sēdēja svarīgs vīrs no Etiopijas, dižciltīgs galminieks, kāds, kurš bija atbildīgs par ķēniņienes naudu. Galminieks bija bijis Jeruzālemē lūgt Dievu un tagad devās atpakaļ uz savu zemi. Svētais Gars sacīja Filipam: "Ej pie šiem ratiem un turies tiem blakus." Filips tā arī izdarīja. Viņš dzirdēja, kā vīrs skaļi lasa pravieša Jesajas grāmatu. Tas bija par kādu, kurš ir tikpat kluss kā jērs. Filips jautāja: "Vai tu saproti, ko lasi?"

Galminieks atbildēja: "Kā lai es to saprotu, ja neviens man to neizskaidro?" Filips iekāpa ratos un apsēdās pie vīra. Viņš paskaidroja, ka pravietis runā par Jēzu. Galminieks uzmanīgi klausījās. Filips pastāstīja, ko Jēzus bija mācījis ļaudīm. Dodoties tālāk, viņi pabrauca garām ūdensvietai. Vīrs norādīja uz to un jautāja: "Vai tu vari mani kristīt?" Abi iekāpa ūdenī, un Filips kristīja galminieku. Kad

viņi atkal iznāca no ūdens, Filips
pēkšņi pazuda. Dievs viņu bija
aizvedis uz citu vietu. Galminieks
vairs to neredzēja, bet viņš bija
ļoti priecīgs par tikšanos un
priecīgs brauca mājās.

CIEMOS PIE RUSLANA ALMATI (KAZAHSTĀNA)

Es esmu Ruslans, un šī ir mana mazā māsa Sofija. Mēs dzīvojam Almati, kas ir lielākā pilsēta Kazahstānā, lielā valstī uz dienvidiem no Krievijas. Papildus kazahu valodai daudzi cilvēki runā arī krieviski.

Sofijai un man nesen pievienojās mazā māsa Alisa.

Šeit jūs varat redzēt manu ģimeni. Man ir desmit gadi, un es eju skolā. Man vislabāk patīk matemātika, māksla, sports un vēsture. Man arī ļoti patīk ģeogrāfija, un es mācos par pilsētām un to apskates vietām. Sofija ir otrajā klasē. Mans tēvs strādā bankā, bet māte rūpējas par mums, bērniem.

Man patīk nodarboties ar sportu kopā ar tēvu. Man patīk arī galda spēles un datorspēles. Dažreiz mēs ejam uz kino ar visu ģimeni un vakariņojam pie ugunsкура. Man patīk, kad mēs visi esam kopā. Es arī bieži esmu dabā un vēroju dzīvniekus. Es mīlu dzīvniekus!

Man garšo nūdeles.
Kazahstānas restorānos
tās bieži tiek gatavotas ar
rokām.

Kazahstāna ir mājvieta
dažādām tautām, kas ir
savstarpēji draudzīgas. Mūsu
kultūra ir daudz aizguvusi no apkārtējām valstīm:
Ķīnas, Mongolijas, Kirgizstānas un Krievijas.
Kazahstānas tradīcija ir dziedāšanas konkurss Aitys.
Divi improvizējoši dzejnieki un dziedātāji sacenšas
savā starpā, spēlē tradicionālu instrumentu, ko sauc
par dombru, un atbild viens otram spontāni atskaņotos
pantos.

Es lepojos, ka dzīvoju Kazahstānā. Mūsu valsts ir
milzīga, un ainavas ir ļoti atšķirīgas. Rietumos un ziemeļos
galvenokārt ir līdzenas stepes, bet dienvidaustrumos un
ziemeļaustrumos ir augsti
kalni ar upēm un ezeriem
pa vidu.

Es ticu Dievam un tam, ka Viņš vienmēr
ir ar mani. Es eju uz baznīcu katru
svētdienu kopā ar ģimeni. Vienmēr ir silti
un mājīgi manu brāļu un māsu lokā.

Vairāk nekā tikai process: Svētais Vakarēdiens

Pēc grēku nožēlas, Tēvreizes un lūgšanas uzmanība tiek pievērsta dievkalpojuma centram: Svētajam Vakarēdienam. Kāpēc upurlūgšana, iesvētīšana un pieņemšana ir daudz vairāk nekā parastas procedūras un kā Kristus tajās sastopas ar savu draudzi, tiek parādīts doktrinālā pamudinājuma otrajā daļā.

Tā sauktā upurlūgšana ir otrā brīvā lūgšana dievkalpojumā. To saka pēc grēku piedošanas (absolūcijas) un pirms paša Svētā Vakarēdiena svinēšanas. Upurlūgšana koncentrējas uz Jēzus Kristus upuri un ar Viņu saistītajiem pestīšanas labumiem. Par visu to var pateikties Dievam, Dēlam, kurš kļuva par cilvēku Jēzū Kristū, un Svētajam Garam, kas pašlaik darbojas Baznīcā.

Tā ir pateicība Jēzum Kristum par to, ka grēku un sakramentu piedošana bija iespējama caur Viņa upura nāvi Golgātā. Varam būt pateicīgi, ka patiesi nožēlojošā cilvēka grēki tiek piedoti. Šajā brīdī var arī lūgt saņemt spēku caur Svēto Garu, lai turpmāk izvairītos no grēka, pārvarētu ļaunumu un sasniegtu cienīgumu.

Pateicība tiek izteikta arī par Baznīcas dibināšanu un apustuļu misiju, caur kuru evaņģēlijs var tikt sludināts tīrā veidā un caur kuru sakramenti var tikt sniegti pārpilnībā gan dzīvajiem, gan mirušajiem. Mēs arī pateicamies par to, ka mums ir atļauts svinēt Svēto Vakarēdienu, kurā mēs baudām Kristus miesu un asinis mūsu pestīšanai.

Lūgums Svētajam Garam

Upurlūgšanā jābūt vietai arī Svētā Gara piesaukšanai jeb epiklēzei. Tā notiek, apzinoties, ka ne tikai sakramenti un līdz ar to arī Svētais Vakarēdiens ir cieši saistīti ar Svēto Garu, bet arī kristieša dzīvei jānotiek Gara valdīšanas laikā (Galatiešiem 5:18).

Svētais Gars ir Dieva klātbūtne laikā starp Kristus debesbraukšanu un atgriešanos. Viņš ir "otrs Mierinātājs" (Mierinātājs), kas mums atgādina par Jēzus Kristus vārdu un darbu un padara to klātesošu (Jāņa 14:26). Svētais Gars slavina Kristu (Jāņa 16:14), Viņš liecina par savu klātbūtni baznīcā un īsteno to (JBK 3.4.13). Šajā ziņā ir tikai pareizi, ka katehisms saka: "Baznīca un Svētais Gars pieder kopā." (JBK 3.5.5.1).

Katehisms saka par attiecībām starp Svēto Vakarēdienu un Svēto Garu: "Maizes un vīna atdalīšana Svētajā Vakarēdienā ir iespējama tikai tāpēc, ka Svētais Gars darbojas šajā darbībā; tādējādi Svētā Gara spēks rada dievišķu realitāti caur cilvēku vārdiem. Pilnīgi derīga Kunga Vakarēdiena — Kristus miesas un asiņu patiesā klātbūtne — rodas, kad to uztur Svētā Gara spēks un Svētā Vakarēdiena elementu atdalīšana (konsekrācija) tiek veikta, pamatojoties uz apustuļu piešķirtajām pilnvarām." (JBK 3.5.5.2).

Ilustrācija: Kenn/stock.adobe

Šajā sakarā Svētais Gars jāuzrunā tieši upura lūgšanā un jālūdz Viņa spēks. Vienlaikus Svētais Gars jālūdz, lai visi cienīgi saņem Svēto Vakarēdienu savai pestīšanai.

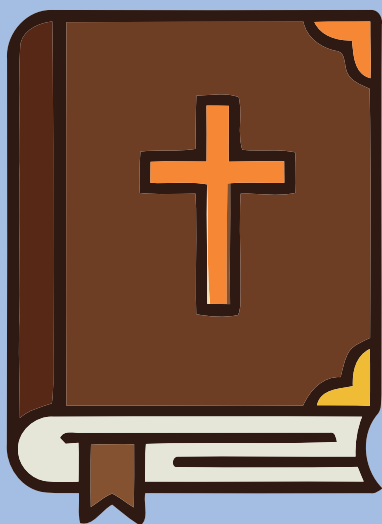
Sagatavošana un iesvētīšana

Pēc upurlūgšanas dievkalpojuma vadītājs saka šādus vārdus, kas iezīmē iesvētīšanas akta sākumu: "Tagad svinēsim Svēto Vakarēdienu." Šie vārdi arī skaidri parāda, ka Svētais Vakarēdiens vienmēr ir arī Svētā Vakarēdiena maltīte. Tie, kas ir sapulcējušies Trīsvienīgā Dieva vārdā, tagad svin Svēto Vakarēdienu kopā, kurā augšāmcelies Kungs patiesībā ir klāt.

Parasti kausus atsedz nevis diakons vai diakone, bet priesteri un priesteres, kas iepriekš iecelti to darīt. Ja nav citu priesteru, šo darbību var veikt diakoni. Ar šo darbību kļūst pieejami dabiskie elementi, kas nepieciešami Svētajam Vakarēdienam. Tagad ir pieejamas dabiskās dāvanas — maize un vīns. Tam seko skaidra apstiprināšana ar vārdiem: "Tagad Kunga galds ir sagatavots." Altāris tagad ir galds, pie kura Jēzus svin Svēto Vakarēdienu ar savu draudzi.

Svētajā Vakarēdienā upuris, ko Jēzus nesis Golgātā, un Kristus miesa un asinis kļūst klātesoši tikai tad, kad šo darbību veic pilnvaroti garīdznieki.

Lai Svētais Vakarēdiens tiktu svinēts pilnvērtīgi, nepieciešama apustulāta autoritāte, maizes un vīna elementi, kā arī Kunga Vakarēdiena formulas izrunāšana. Jebkādas runas kļūdas neapdraud sakramenta izpildi; pat šaubas par ticību vai citām cilvēka (piemēram,

mācītāja) vājībām neietekmē un neapdraud derīga Kunga Vakarēdiena sniegšanu. Jēzus Kristus ir sakramenta Kungs, Viņš to izveidoja, Viņš deva autoritāti tiem, kas to veic, un Svētais Gars padara šo autoritāti efektīvu.

Formula un tās nozīme

Konsekrācijas formula ir saistoša visām Jaunapustuliskā Svētā Vakarēdiena svinībām un skan: "Dieva, Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā es atdalīju maizi un vīnu Svētajam Vakarēdienam un uzlieku uz tās mūžīgi derīgo Jēzus Kristus upuri, kad tas ir atnests. Jo Kungs paņēma maizi un vīnu, pateicās un sacīja: "Šī ir mana miesa, kas par jums tiks atdota. Šīs ir manas jaunās derības asinis, kas tiks izlietas par daudziem to grēku piedošanai. Ēdiet un dzeriet! Dariet to manas piemiņas vārdā. Jo, cik bieži jūs ēdīsiet no šīs maizes un dzeršiet no šī vīna, jūs pasludināsiet Kunga nāvi, līdz Viņš atkal nāks. Āmen!"

Trīsdalīgā formula sākas ar trīsvienīgā Dieva piesaukšanu. Tas skaidri parāda, ka vienīgais sakramenta izpildītājs nav kalpotājs, bet trīsvienīgais Dievs. Viss, kas seko, notiek saskaņā ar Dieva gribu caur Svētā Gara spēku. Atdalīšana attiecas uz "maizi un vīnu", kas vienīgie var nest Kristus miesu un asinis. Sakramentālie līdzekļi un to daba ir ticības objekts. Septītais ticības artikuls nosaka, ka Kunga Vakarēdiens "tiek svinēts ar neraudzētu maizi un vīnu"

(JBK 2.4.7). Septītais ticības artikuls arī norāda, ka upuris, ko Jēzus veica Golgātā, ir pamats Svētajam Vakarēdienam. Jēzus Kristus upuris, kad tas tiek atnests, ir klātesošs Svētā Vakarēdiena svinībās, lai svinību dalībnieki varētu ar pārliecību pasludināt Kunga upurnāvi (JBK 8.2.13).

Pēc tam tiek citēti Jēzus vārdi ("Jo Kungs ņēma maizi un vīnu, pateicās un sacīja") maltītes nodibināšanā. Šī Kunga Vakarēdiena formulas daļa balstās uz 1. Korintiešiem 11:23–25 un Mateja 26:26–28. Kunga Vakarīnās Kristus miesa un asinis tiek saņemtas maizē un vīnā. Caur upuri tiek noslēgta jauna derība, kurā var piedalīties visi, kas tic Jēzum Kristum un ir kristīti.

Maize un vīns netiek mainīti pēc būtības ar iesvētīšanu un institūcijas vārdu izrunāšanu. Tā vietā tiek pievienota Jēzus miesas un asiņu būtība (konsubstanciācija). Svētajā Vakarēdienā maize un vīns atbilst cilvēka dabai, bet miesa un asinis – Kristus dievišķajai dabai. Maize un vīns nav metaforas vai simboli Kristus miesai un asinīm; drīzāk Kristus miesa un asinis ir patiesi klātesošas, t.i., Jēzus Kristus ir klātesošs miesā. Šāda veida klātbūtne tiek saukta par reālu klātbūtni (JBK 8.2.12).

Jēzus vārdam "Dari to manas piemiņas vārdā" ir divi aspekti: Jēzus vārds skaidri norāda, ka šo svinēšanu nedrīkst atkārtot vienu reizi, Jēzus dod pavēli to atkārtot. Atkārtota Kunga Vakarēdiena svinēšana, kas sastopama visās baznīcās, nebalstās tikai tradīcijās, kas attīstījās agrīnajā kristiešu kopienā, bet gan Jēzus pavēlē, kad maltīte tika iedibināta. Cik bieži Kunga Vakarēdiens jāsvin Jēzus vārdā, nav precizēts. Pirmā draudze Jeruzālemē, kā ziņots Apustuļu darbu 2:42–46, palika "pastāvīga apustuļu mācībā, sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās" Tādējādi var pieņemt, ka Svētā Vakarēdiena svinības notika salīdzinoši bieži.

Vienlaikus tiek pausts, ka katra Svētā Vakarēdiena svinēšana piemin Svētā Vakarēdiena iedibināšanu un Jēzus upurnāvi. Tāpēc Kunga Vakarēdiens ir arī piemiņas maltīte (par terminu "piemiņas vieta" sal. JBK 8.2.8).

Formulas noslēguma teikums par Kunga Vakarēdienu (1. Korintiešiem 11:26) runā par Vakarēdiena nozīmi tiem, kas piedalījās svinībās. Šis teikums, visticamāk, ir papildinājums sākotnējai Vakarēdiena tradīcijai, kas nāk no apustuļa Pāvila un saka: "Ikviens, kas bauda maizi un vīnu Kunga

Vakarēdienā, atzīst Jēzus nāves glābjošo nozīmi." Nākamais pielikums "līdz viņš [Kungs] nāks vēlreiz," attiecas uz to, ka Svētais Vakarēdiens un līdz ar to visi pārējie sakramenti ir nepieciešami glābšanas līdzekļi līdz Kristus atnākšanai.

Sakramenta saņemšana

Pēc Svētā Vakarēdiena elementu iesvētīšanas mācītājs un citi garīdznieki vispirms komunicē. Tas skaidri parāda, ka kalpošana un sakraments ir Kunga dāvanas Viņa draudzei.

Pēc tam draudze tiek aicināta saņemt Svēto Vakarēdienu.

Ar vārdiem "Tagad Kungs aicina jūs uz Svēto vakarēdienu" tiek skaidri norādīts, ka Jēzus Kristus aicina uz galda sadraudzību; tas nav amatnesējs, bet pats Kungs.

Iesvētīto hostiju priesteris vai priestere pasniedz ar vārdiem: "Jēzus miesa un asinis par tevi atdotās." Ceremonijas formulā vēlreiz uzsvērts, ka kopā ar hostiju saņēmējam tiek dota īstā Jēzus miesa un asinis. Šajā ziņā ir nepieciešams hostiju pasniegt cienīgā formā.

Kad draudzes locekļi kopā saņem iesvētīto hostiju, kļūst skaidrs, ka Kunga Vakarēdiens ir arī Svētā Vakarēdiena maltīte. JBK 8.2.10 skaidro: "Svētais Vakarēdiens ir Vakarēdiena maltīte trīs aspektos: Svētā Vakarēdiena svinībās iemiesotais un pagodinātais Dieva Dēls vispirms ieiet kopībā ar saviem apustuļiem. Tajā atkārtojas sākotnējā situācija ar Svētā Vakarēdiena institūciju. Tomēr Augšamcēlies arī ieiet kopībā Svētā Vakarēdiena svinēšanā ar ticīgo, kurš bauda maltīti cienīgi un lai taptu pestīts. Svētajā Vakarēdienā draudze arī uztur sadraudzību savā starpā."

Svētā Vakarēdiena svinību noslēgums

Kausa apsegšana ir zīme, ka Svētā Vakarēdiena svinēšana ir beigusies. Tagad dāvanas, kas bija nepieciešamas Svētajam Vakarēdienam, vairs nav klātesošas. Svētā Vakarēdiena

elementi, kas bija iesvētīti, vairs nenes Kristus miesu un asinis sevī. Iesvētītās hostijas ir cieši saistītas ar visu Svētā Vakarēdiena svinēšanu un nav no tās atdalāmas. JBK 8.2.12 teikts: "Atdalītājās hostijās Kristus miesa un asinis paliek klātesoši, līdz tie sasniedz tiem paredzētos saņēmējus." Šis teikums bija domāts, lai attiektos uz konkrēto Kunga Vakarēdiena iesvētīšanu, kuras locekļi jāuzskata par tiešajiem iesvētīto hostiju saņēmējiem.

Izdevējs:

Helge Mutčlers, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Verlag Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Vadītājs: Simon Heiniger

Priekšskatījums

04.10.2026	Dinslakene (Vācija)
10.10.2026	Oklenda (Jaunzēlande)
11.10.2026	Oklenda (Jaunzēlande)
24.10.2026	Zongo (Kongo DR)
25.10.2026	Bangi (Centrālāfrikas republika)
01.11.2026	Tutlingene (Vācija)
08.11.2026	Sautbenda (ASV)
22.11.2026	Cīrihe-Zēbaha (Šveice)
29.11.2026	Abidžana (Kotdivuāras Republika)
06.12.2026	Herforda (Vācija)
13.12.2026	Mbombela (Dienvidāfrika)
20.12.2026	Barnima (Vācija)
25.12.2026	Braunšveiga (Vācija)

New Apostolic Church
International

